

Gerő nem tett megjegyzést. Nem is erre volt kíváncsi. A vérvizsgálat eredménye iránt érdeklődött.

— Óh, igen, megjött. Negatív. Persze, ez várható volt — közölte a boldogító hírt Mezőfi.

A főorvos azonban nem nyugodott meg egészen:

— Nem ajánlod, hogy mondjuk egy hónap múlva? ...

— Megismételni! Feltétlenül meg kell ismételni! — vágott Gerő szavaiba Mezőfi, miközben széleseben rótt a betűket a papírra.

Bázsoszká a nővérek karjai közt meglepő nyugodtsággal viselkedett. Arcán valami mennyei boldogság tükröződött. Kiegyenesedve, szinte méltóságteljesen lépkedett a szirénázva érkező mentőkocsi felé és türelmesen megvárta, amíg az osztályos nővér a mentőápolónak mindent elmesél, miközben folyton megfélekedzik a leltár átadásáról.

„Igen, most ez a szokás. S én egészen elfelejtettem,” — gondolta magában Bázsoszká. — „Igen, most nem lóháton szöktetik a lányt, hanem autóval.”

Egyet, egyetlen egy dolgot tudott biztosan, még ilyen elbutult elmével is, hogy soha, de soha életében nem volt annyira boldog, mint azokban a percekben, amikor a kórház udvaráról, a halottasház mellől nagy zúgással megindult vele a mentőkocsi.

VIHAR BÉLA:

Merengés a tányér előtt

*Mi lesz majd akkor...? — ez a gondolat
villant agyamba, míg számos falat
került asztalra, és a jó ebéd
hirdette ínyes, vidám ünnepét.
Szálltak a páraszárnyú fűszerek
libegve a tányérom felett,
a tál öbléből lassan fölfele,
s megkezdte művét az anyagcsere
nyitányaként a reflex-folyamat,
majd kést ragadtam, villát, kanalat.!*
*Jó étvágyat! — mosolygott reám
kacéran a kecses porcelán.*

*Mi lesz akkor? — elmélkedésemet
folytattam, habár hozták a levest.
Mi lesz?... igen... ha az emberiség
minden gyermekének jut ebéd
és kedve szerint kiki jóllakik
az egyenlítőhöz a sarokig;*

körös-körül végig a földtekén
nem lesz többé sem éhség, sem szegény...
Mikor? Ki tudja? — Úgy lehet, talán
az új évezred kora hajnalán,
vagy távolabb vár bennünket e kor:

És mi lesz akkor, ha legyőzetett
a félelem, a kór, a rettenet
ezernyi réme, háborúk oka,
s az emésztésbe süppedt unoka
már kielégült igényeivel
okos gépei között elhever;
már kinyújtózott a csillagokig,,
s bejárta a hold magaslatait.
Boldog lesz? Boldog. Avagy egy napon
bensejéből rászól az unalom,
a lélek mélyén terpeszkedő rák
osztódó kínja: a céltalanság.

És akkor mi lesz? — Az emberiség
költészetet, színeket és zenét
követel majd — még akkor igazán! —
s kitörve az elektrizált magány
börtönéből föllobog, ünnepek
élményeivel újul, s a szellemet,
mit ráörökítettek ősei,
a végtelenség felé emeli.
Az ember lélek is! A szép, a jó
hű megteremtésére szomjazó,
mert önmagánál többet: célt keres,
amelyért élni, s meghalni érdemes.

Ez lesz majd akkor? Hol a felelet?
Itt tartottam e gondolatmenet
során, amidőn halkán asszonyom
figyelmeztetett: elbáméskodsz nagyon,
csak merengsz, merengsz, menthetetlenül,
közben pedig az ételed kihül,
s míg a jövőre függeszted szemed,
vigyázz, elveszted jelenedet. —
Az ám! Csakugyan kissé messzire
sodort a képzettársítás heve...
Vissza, hát vissza... Szegem kenyerem,
és gondjával átkarol a jelen.

Románc az elnémult lovasról

(Freskók világnézetem faláról c. ciklusból)

Pirkadatkor, hűs hajnalon
tovaindult habos lovon.
Csillagoltó, sűrű este,
lehanyatlott karcsú teste,
lehanyatlott karcsú teste.
Jaj. Jaj. Jaj.

Keresztútnál körülvették
vérre szomjas vasszekercék.
Ott fekszik egy fa tövében,
mi ölettünk meg szívében,
mi ölettünk meg szívében...
Jaj. Jaj. Jaj.

Hogy kínjaink el ne sírja,
immár törve jávorsípja:
nyugszik benne hallgatagon,
hét aranyhold, hét fájdalom,
hét aranyhold, hét fájdalom.
Jaj. Jaj. Jaj.

Az a hét hold, hét fájdalom,
feljő minden alkonyaton;
kiált, rivall a zúgó szél:
fiunk, fiunk, ébredézzél,,,
fiunk, fiunk, ébredézzél.-
Jaj. Jaj. Jaj.

Fürtös fejed zászló legyen.
két szemedből láng a hegyen,
énekedből madár váljon,
ablakunkra reá szálljon,
ablakunkra reá szálljon,
köröskörül a világon...
Jaj. Jaj. Jaj.

Magdolna

Nevét hordozod az Ő kedvesének,
és szíveden a világló jelet,
hogy láttad hajdan csorgását a vérnek,
amidőn a Jó megfeszítettetett,

*Ha a gőg döllye tombolt, ha a hitvány
beszennyezett és szaggatta sebem,
ha éjszakámon átcsattant a villám:
voltál pajzsom, védőfegyverem.*

*Csillagos sorsunk így forrt össze, nézz rám,
s adj erőt az évek távolán is;
te takard le majd kihült arcom, némán,
s kezedtől könnyebb lesz a halál is.*

TÓTH SÁNDOR:

Az elsüllyedt katedrális

— Debussy emlékének —

A hold ernyedt mosollyal dőlt az oszlopokra.
Korinthos fénye ma lángoló-vörös.
Tikkadt a csend,
a méla erjedésben a lépcsők villáma
csipkés-félkörös.
Klasszikus arányok geometriája
— bemerve időn-túl-márványtömbökön —
a tárgyak mitozát emelte magasra
és jóslatok lobogtak türkiz-ékkövön.

Dór vértén, ion kövön
akantusz lombokon felajzott nyilával dúlt a déli Nap.
S amint a timpanon-háromszögbe lobbant
a templom függőnye mélyen meghasadt.

A csarnok láncain — ívbe hajló villám —
olvadt fényezüst éji villanása
már fenn a tornyokon bronzvörös harang szólt,
s kihúnyt a szentélyek oldozat parázsa.

Dór kövek, gótika, klasszikus merevség.
A hulló kárpitok hebrain csodája...
Elsüllyedt világok dómjain bolyong
egy fauni énekes legszebb vallomása.